

ГЕО МИЛЕВ

ИКОНИТЕ СПЯТ

chitanka.info

ЗМЕЙ

Мене ме, мамо, змей люби...

Остави ме!

*— Змей Огнен е моят любовник!
Посред пламък и вихри гръмовни
— змейове с бели жребци,
в златни каляски змеици —
с развени
далече
крила
всяка вечер
той идва при мене.*

Ела!

*Притисни ме с безумни, свирепи ръце
до своята люспеста гръд от червени звезди,
до своето зверско сърце,
мокро в морава кръв:
вземи, изгори ме с пламтящата стръв
на свойте целувки —
грабни ме оттук ти,
отлети,
отнеси ме
— далече, далече, далече —
зад гори, планини, стръмни бездни и гробища,
в своето царство без име*

— о сън! о чудовище! —
дето няма ни ден, ни година, ни утро, ни вечер:

Там!

О знам:

Ти си Той!

Не отхвърляй едничката моя молба,
изпълни ми едничкото искане —

ах... стой! —

Подир знойна и страшна борба,
в безсъзнание, няма да знам —

и ще чезна — аз гола —

в скверната сладост на твойто притискане

— не, не, не! —

Аз падам надолу

— с мене ти —

летим

през огън и дим, и звезди,

зелени въртопи змии,

настръхнали копия,

— по невидими стръмни пътеки —

трясък и прах,

кисък и звън;

не, не, не! —

Ах!

— Пробуда:

камбанният звън.

В зората на местност безлюдна

оплаквам връх своите меки

колене

чудовищния труп на моя сън.

СТОН

Черней, горо, черней, сестро,
двама да чернеем...

Печални пътеки пред мене разтваря
студената зимна гора,
дълбоко зад черните клони догаря
ранна — (рана) — зора.

Светът ме възвежда през страшни места,
аз тръпна димяща в безлюдни блата
— о гора моя черна сестра!
твоите черни листа
плачат сълзите ми — бавно — и горко повтарят
моята жалба и вопъл и зов:
Ах — де е той!

(Там — може би зове ме гробът на мойта горестна
любов.)

Ден и нощ
без покой
аз го диря навред
и отивам напред
през света,
с раздрани нозе и без мощ
— душата дълбоко в нощта —
ден и нощ
без покой,

години безчет!
и безброй:
Де е той?

(И надава студен, съкрушителен вой
зимният вятър
— Вкаменено ридание —
и в мрака на скръб без страдание
изчезва далечна земята.)

— О гора моя черна сестра! —

Слънцето в пещери слепи убива го:
в страшни нощи без лъч и звезда
той възкръсва и гази в кръвта
на кръстопътища сплетени в ниски поля.
Моята болка настига го
— призрак без плът.
Червен от убийство и черен от мъртва мъгла
той влиза в съня ми

(иконите спят)

— страшен и чужд — преди да се съмне

(иконите спят)
и хвърля пред моите нозе
кървави ризи и черни глави

(иконите спят)

Вече нямам очи — вече нямам лице
— о гора моя черна сестра!
и пътя пред мене се вий
и горчиво витло под мъртвешка зора.

КРЪСТ

Откога си се, моме,
покалугерила...

Като утеха лишна само
— сред трезвена планинска шир —
обсажда черен манастир
днес хубостта ти с кръст и камък...

(„Безимен камък в мъртва шир.“)

Оплакват вечерни камбани
на твойта младост мъртвий сън;
кого зове — зов: жаден звън —
във твойта гръд от страст наляна...

(„Последен без пробуда сън.“)

Но ти под расото си гола
— и вътре в тебе зноен пръст
те тласка към любов — накръст
вселената с копнеж пробола...

(„Над мене шепна черна пръст.“)

ГРОБ

*... там гробо ке си направам,
името ке си напишам
и мойте тежки тегоби!*

*Залязвам аз в зеления твой поглед —
така без страст и злобно избледнял,
усмивката ти е за мене строг лед
и всяка ласка — тягостен метал;
вода от пепел пия в глътки топли —
без вопли, без покруса, без печал:
о, час за горко бягство ме заклина
далеч към камък, лишей и пустиня.*

*Там моя гроб ме чака в мрак потаен
— ни плачуца върба, ни кипарис —
и в плочата надгробна ще вдълбая
сам свойто име: горка летопис
на любовта ми...*

Сляп виси безкрая.

*Мълчи дълбоко там безцветна низ.
Мре кървав месец — сетня четвъртина —
сред камък, лишей, кости и пустиня.*

КРАЙ

Стъпил Добри...

Не ще умери верното зърно
на щастието белий гълъб

: без прелест мрамора сияй:
: обезплодено е любовното зърно:
: не ще долитне белий гълъб
над пурпурния стълб
де прикована моята мечта ридай:

едно
остава в моята ръка
: и ето — в тоя същи миг — сега:
пистол без бол
с последен крякък : край!

Без вопъл от любов — без тържество от мъст,
вий заровете ме там, дето падна:
под вечната сезмосвещена пръст
— безтрепетна, безропотна и хладна —
Там, дето падне моята глава
— безумна от напразни увещания —
копнежи, жалби и слова —
сградете
там манастир
: с напевно стенещи камбани

и честний кръст
над златни сводове възпален с ярък плам:
и там
с непрестанна ревност и смирение се вий молете
за моята душа
— защото може би душата е лъжа —
— защото може би и аз не знам —

Там, дето в гробната земя
— без сила —
лежи сърцето ми разкрило
разкъсана от смърт уста —
— сградете там чешма:

о кротко мляко на кърмачката земя
— безчувствена вода —
сама
на моето сърце кръвта,
на мойта кръв безумния порой
развързан
— и —
как ведро ще замръзне
в пустиний зной
на изпепелените от горка страст души
всяка
бистра и безстрастна
капка:

о кротък бисер на покой,
на примирение безчувствен алабастър.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.